

het fraaie dier, dat een vlucht van 15 cm bleek te hebben.

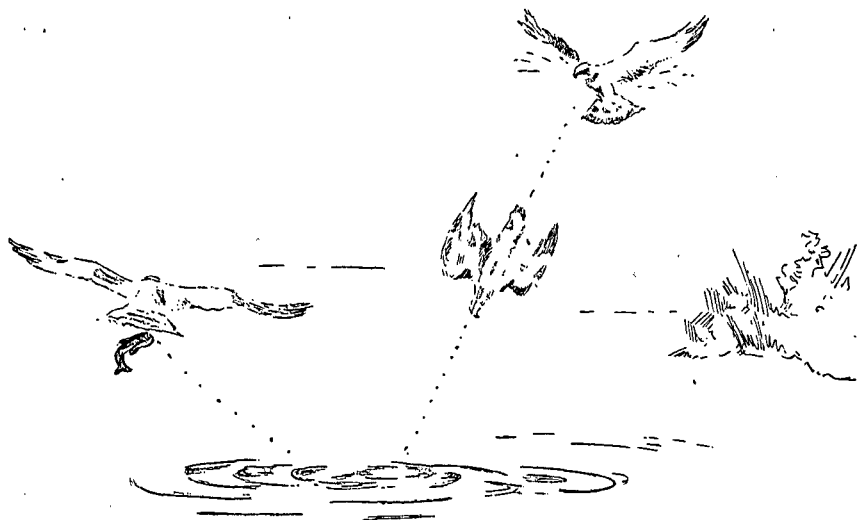
In de uitgave van de Zwitserse P.T.T.: „Locarno und seine Täler” vond ik vermeld:

„Een bepaald sprookjesachtige gebeurtenis is telkens weer de verschijning van de Grote (Weense) Nachtpauwoog (*Saturnia pyri*) de grootste Europese vlinder, die behalve in Tessin, nu en dan ook in Wallis, Puschlav en — vreemd genoeg — ook bij Weggis aan het Vierwoudstedenmeer is gevonden.”

S.

Enkele gegevens over de visarend

door F. van Ommen

13 en 14 Augustus 1955 nam ik verschillende malen een Visarend waar boven het Zwarte Meer, waar hij ook zijn jachtterrein had.

Door de kijker kon ik de vogel zeer duidelijk waarnemen. Kenmerkend waren: de scherpe, beweeglijke ogen; de krachtig gebogen, blauwgrijze snavel; de stompe kuiven; de roomkleurige kin; de donkere oogstreep; de bronzen vleugels, in het midden wat warmer bruin met lichtere roodbruine veerzomen en de zeer krachtige, blauwgrijze poten, die tot het hielgewricht onbevederd waren. Bovenkop en achterhoofd waren smetteloos wit; de kuifveren droegen fijne, donkere puntjes.

Ik constateerde, dat het een ♀ was, naar aanleiding van het vele zuivere wit boven op de kop, dat zich tot ver in de nek uitstrekte.

Enkele malen kon ik de vogel ook tijdens de visvangst observeren. Het is een indrukwekkend schouwspel, deze grote grijpvogel boven een meer te zien cirkelen om dan na enige tijd wiekelend en spiedend in de lucht stil te hebben gestaan, stootduikend met uitgestrekte grijpklauwen in het water te duiken, op dezelfde wijze als de vrouwen dat doen (zie tekening).

De Visarend is in het bezit van een keerteen, de vierde teen, die als speciale aanpassing gezien moet worden aan zijn bijzondere wijze van prooibemachting. Na elke duik schudde de vogel in de vlucht zijn gevederte; een kenmerkende handeling voor de Visarend!